

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 17 listopada 2023 r.

DNR-5.720.9.2023.AMS

DECYZJA nr DNR-1 / 44 / 2023

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku Firmy Produkcyjno-Handlowo-Usługowej „MIKRUS” Kucharczyk spółka jawna z siedzibą w Lubojence o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 września 2023 r., nr DNR-1/33/2023, postanawiam:

na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm., dalej jako „k.p.a.”) w zw. z art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222, dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”) utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję w zakresie pkt II.

UZASADNIENIE

Bułgarski organ nadzoru rynku 7 marca 2023 r. notyfikował produkt: wózek dziecięcy Fintera City, dalej jako „wózek” lub „produkt” w unijnym systemie szybkiej wymiany informacji na temat produktów niebezpiecznych Safety Gate RAPEX pod numerem A12/00491/23 (BG/01034/23). Z notyfikacji wynikało, że produkt stwarza poważne zagrożenie dla zdrowia i życia małych dzieci (związane z ryzykiem powstania m.in. urazów ciała i głowy), a odpowiedzialnym za produkt jest przedsiębiorca Firma Produkcyjno-Handlowo-Usługowa „MIKRUS” Kucharczyk spółka jawna z siedzibą w Lubojence, dalej jako „strona”.

Wózek dziecięcy Fintera City został poddany badaniom bezpieczeństwa w jednostce akredytowanej IISG srl Via Europa z siedzibą w Cabiato we Włoszech. Badania zostały przeprowadzone na podstawie wymagań określonych w normie EN 1888-1:2018 *Artykuły dla dzieci. Wózki dziecięce. Część 1: Wózki spacerowe i wózki głębokie* (bez właściwości chemicznych), dalej jako: „norma”. Zgodność z wymaganiami normy zadeklarowano na opakowaniu produktu. Badanie laboratoryjne (sprawozdanie z badań nr 22.43515 z 19 grudnia 2022 r.) wykazało, że wózek dziecięcy nie jest zgodny z wymaganiami pkt. 8.10.3 normy, ponieważ po 19 090 cyklach z 72 000 wymaganych przez normę (dodatkowe obciążenie: 2 kg w koszu i 2 kg w torbie) jedno z przednich kół odpadło. Odpadnięcie koła w czasie użytkowania wózka może doprowadzić do wypadnięcia dziecka z wózka, co stwarza poważne ryzyko urazów ciała i głowy.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego i pismem z 11 kwietnia 2023 r. powiadomił przedsiębiorcę Firma Produkcyjno-Handlowo-Usługowa „MIKRUS” Kucharczyk spółka jawna z siedzibą w Lubojence o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa wózka oraz w sprawie nałożenia na tego przedsiębiorcę kary za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. W tym samym piśmie organ nadzoru zwrócił się do strony o przekazanie informacji i dowodów dotyczących obrotu kwestionowanym produktem, a także o potwierdzenie jej roli w tym obrocie.

Pismem z 24 kwietnia 2023 r. strona poinformowała, że od 2023 roku zaprzestała produkcji i sprzedaży wózka City na rynek Unii Europejskiej (UE). Ponadto oświadczyła, że poinformowała kontrahenta z Bułgarii, który zakupił ten wózek w 2022 r., o wycofaniu produktu ze sprzedaży, na dowód czego przedstawiła jego oświadczenie o nieposiadaniu tego produktu. Strona oświadczyła również, że wózek nie był sprzedawany do innych odbiorców w krajach UE.

Pismem z 18 maja 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę, że przekazane wraz z pismem z 24 kwietnia 2023 r. oświadczenie bułgarskiego kontrahenta nie spełnia wymogów formalnych, ponieważ stanowi kopię niepoświadczoną za zgodność z oryginałem oraz wezwał stronę do uzupełnienia braków formalnych tego oświadczenia poprzez jego ponowne przekazanie w odpowiedniej formie, a także przekazania wszystkich informacji i dowodów, o których mowa w piśmie informującym o wszczęciu postępowania.

Pismem z 26 maja 2023 r. strona poinformowała, że wózek został wyprodukowany na zamówienie firmy NET MARKET z Bułgarii, która kupiła 30 sztuk produktu. Strona oświadczyła również, że wózek nie był sprzedawany innym dystrybutorom, nie był też sprzedawany detalicznie oraz nie odnotowano żadnych skarg ani reklamacji konsumenckich. Strona podała również średnią cenę sprzedaży wózka wyprodukowanego dla firmy NET MARKET (1 000 zł).

Pismem z 13 czerwca 2023 r. Prezes UOKiK zwrócił się do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z prośbą o zweryfikowanie przekazanych przez stronę informacji, zwłaszcza, że z rozeznania organu nadzoru wynikało, iż model wózka City był prezentowany, zarówno na portalu sprzedażowym Allegro.pl, jak i na czeskiej stronie internetowej.

Pismem nr DC.8361.136.2023 z 26 czerwca 2023 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał ustalenia kontroli, z których wynikało, że strona jest producentem wózka dziecięcego model City. Produkt był wyprodukowany na zamówienie bułgarskiej firmy NET MARKET i został jej sprzedany na podstawie FV 125/2022 z 15 czerwca 2022 r. w liczbie 30 sztuk. Jak ustalili inspektorzy, produkt nie był oznaczony kodem EAN ani oznaczony nazwą modelu „CITY”, a nazwa „Fintera” została dodana przez bułgarskiego odbiorcę. W marcu 2023 r. wózek został wystawiony na stronie internetowej www.mikrus.com.pl, ale z uwagi na niewielkie zainteresowanie (sprzedaż jednej sztuki) oraz w związku z otrzymaniem przez stronę informacji o wszczęciu postępowania przez Prezesa UOKiK – produkt został wycofany ze sprzedaży. Jednocześnie inspektorzy Inspekcji Handlowej ustalili, że 9 sztuk wózka nabyła także inna firma z Bułgarii. W sumie w latach 2022-2023 odnotowano sprzedaż 40 sztuk produktu na rynek UE (39 sztuk do Bułgarii i 1 sztuka polskiemu konsumentowi) oraz sprzedaż 554 sztuk poza UE (tj. do Albanii i Ukrainy). Zgodnie z oświadczeniem strony wózek nie był sprzedawany na rynek czeski ani na portalu Allegro.pl, a na tych stronach mógł być wystawiony bez wiedzy strony przez innego odbiorcę. Ponadto w trakcie kontroli strona oświadczyła, że nie dysponuje aktualnymi wynikami badań wózka, a po otrzymaniu informacji od organu nadzoru o negatywnym wyniku badań odstąpiła od jego dalszej produkcji.

Pismem z 17 lipca 2023 r. strona oświadczyła, że informacje, które przekazała w piśmie z 26 maja 2023 r. były błędnie sformułowane przez syna współwłaściciela, a prawidłowe i kompletne informacje o liczbie produktów wprowadzonych na rynek i odbiorcach wózka były przekazane inspektorom Inspekcji Handlowej podczas kontroli. W tym samym piśmie strona poinformowała, że skontaktowała się z drugim kontrahentem z Bułgarii (KIKKO-2015-000), który również zakupił wózek, w sprawie wycofania produktu ze sprzedaży oraz jego zwrotu. W tym samym piśmie przekazała, zarówno oświadczenie firmy KIKKO-2015-000, jak również fakturę korygującą dotyczącą zwrotu 9 sztuk wózka model City. Dodatkowo przekazała wydruki wiadomości poczty elektronicznej (e-mail), które przesłała do kontrahentów z Ukrainy i Albanii, informujących o niespełnianiu przez wózek wymogów bezpieczeństwa. Strona zobowiązała się również, że po otrzymaniu zwrotu wózków z firmy KIKKO przekaże je do utylizacji oraz przedstawi stosowne dowody.

Następnie pismem z 9 sierpnia 2023 r. strona przekazała korespondencję mailową z firmą KIKOO-2015-000, z której wynikało, że w związku z sezonem urlopowym transport wózków

do Polski będzie zlecony po 11 sierpnia 2023 r. Strona zobowiązała się również, że po otrzymaniu wózków od bułgarskiego kontrahenta przekaże organowi dokumenty potwierdzające, zarówno zwrot wózków, jak i ich przekazanie do utylizacji.

Pismem z 6 września 2023 r. Prezes UOKiK wezwał stronę do przekazania brakujących dowodów oraz poinformował o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pismem z 29 sierpnia 2023 r. strona poinformowała, że otrzymała od firmy KIKKO-2015-000 zwrot 9 sztuk wózka City, na dowód przedstawiając dokument przewozu oraz fakturę korygującą. Ponadto strona przekazała zdjęcia potwierdzające rozebranie wózków na części oraz dowody przekazania elementów wózka firmie zajmującej się utylizacją odpadów.

Decyzją z 27 września 2023 r., nr DNR-1/33/2023 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- I. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu: wózek dziecięcy City, wprowadzonego na rynek przez stronę stwierdził, że przedsiębiorca usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt i umorzył postępowanie administracyjne
- II. za wprowadzenie na rynek produktu: wózek dziecięcy City, niespełniającego wymagań bezpieczeństwa nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 25 000 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa.

Powyższa decyzja została doręczona stronie 2 października 2023 r.

18 października 2023 r. wpłynął do Urzędu (data nadania 12 październik 2023 r.) wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (dalej jako „wniosek”) zakończonej wydaniem ww. decyzji z 27 września 2023 r., nr DNR-2/33/2023 (dalej jako „zaskarżona decyzja”).

Strona przedmiotem zaskarżenia objęła pkt II zaskarżonej decyzji i wniosła o odstąpienie od nakładania kary pieniężnej i pouczenie, ewentualnie o obniżenie wysokości nałożonej kary.

We wniosku podniesiono, że nie jest kwestionowany fakt naruszenia art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, natomiast naruszenie tego obowiązku nie było działaniem ani celowym, ani świadomym. Okoliczność ta zdaniem strony ma znaczenie z punktu widzenia stosowania lub nie, sankcji w postaci kary.

Podkreślono, że działalność w zakresie produkcji wózków jest prowadzona od lat 70. ubiegłego wieku oraz że strona ma świadomość konieczności wprowadzania wyłącznie produktów bezpiecznych i sprawdzonych. Z tego względu każdy nowy model jest sprawdzony pod kątem

zgodności z właściwymi normami, a w związku z niniejszą sprawą, również badany przez niezależny podmiot.

Odnosząc się do przesłanek odstąpienia od nakładania kary strona podzieliła opinię organu, że w sprawie nie zachodzi przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 k.p.a. Zdaniem strony ocena przesłanki znikomości naruszenia prawa z art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. wiąże się z koniecznością uwzględniania postawy podmiotu, który prawo naruszył, w tym skutków, jakie konkretne naruszenie prawa wywołało i w tym kontekście należy uwzględnić brak umyślności działania strony, a w tym świadomości w naruszeniu prawa. Dodatkowo liczba wprowadzonych wózków była stosunkowo niewielka, a jeszcze mniejsza była liczba osób zagrożonych.

W zakresie przesłanki z 189f § 3 k.p.a. strona przyznała, że postanowienie nie zostało wydane, ale to nie oznacza, że nie został wyznaczony termin do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie naruszenie prawa lub powiadomienia właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu, bo organ wyznaczał stronie terminy na przedstawienie dowodów i były one dochowane. Zatem należy uznać, że dokonanie przez stronę nakazanych czynności pozwoli osiągnąć cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna i zatem powinno dojść do odstąpienia od jej nałożenia.

Zaś w zakresie obniżenia wysokości nałożonej kary strona wskazała, że poza przesłankami wskazanymi w zaskarżonej decyzji przy ustalaniu wysokości kary, również powinno być wzięte pod uwagę, że:

- nie było to celowe naruszenie prawa, ponieważ strona działała w przekonaniu, iż produkt spełnia wszelkie warunki, aby uznać go za bezpieczny;
- postępowanie z 2006 r. dotyczyło produktu, który w momencie produkcji spełniał wymogi, a przestał je spełniać z uwagi na zmianę przepisów unijnych i dwie sztuki takiego produktu nie zostały wycofane z obrotu;
- udzielenie wyjaśnień na wstępnym etapie nie miało na celu celowego wprowadzenia organu w błąd co do liczby sprzedanych produktów, a tłumaczenie strony w tym zakresie było szczere i prawdziwe, a dodatkowo następne działania strony służyły wyjaśnieniu sprawy i eliminacji skutków naruszenia prawa;
- sytuacja gospodarcza strony uległa pogorszeniu i w efekcie od czerwca 2023 r. zmniejszonej ilości zamówień, zmuszona była zwolnić pięciu z ośmiu pracowników, zaś pozostałym trzem ograniczyła etaty o połowę. Obroty strony spadły co najmniej o połowę, znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i próbuje przetrwać na rynku.

Na koniec podniesiono, że wysokość wymierzonej kary nie jest adekwatna do naruszenia, ponieważ sam fakt stwierdzonego naruszenia stanowi dla strony wystarczający powód, aby w

przyszłości sytuacja się nie powtórzyła, a nowe produkty weryfikuje pod kątem zgodności z właściwymi normami.

Pismem z 26 października 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę, iż toczy się postępowanie w sprawie z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz pouczył o prawach i obowiązkach strony administracyjnego określonych przez k.p.a. w tym o wynikającym z art. 10 k.p.a. prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a.

W dniu 16 listopada 2023 r. do Urzędu wpłynęło pismo strony z 10 listopada 2023 r., w którym podtrzymała wcześniejsze swoje stanowisko oraz powtórzyła wcześniejszą argumentację. Dodatkowo strona dołączyła do pisma sporządzoną przez Zakłady Badań i Atestacji „ZETOM” im. Prof. F. Stauba w Katowicach sp. z o.o. opinię z 2 listopada 2023 r., nr 8/2023 oraz sprawozdanie z badań z 31 października 2023 r., nr B/2023/200, które wykazały, że wózek VIVA jest zgodny z normą PN-EN 1888-1+A1:2022-09. Strona wyjaśniła, że rama tego wózka jest skonstruowana z tych samych elementów co rama wózka CITY, którego dotyczy niniejsze postępowanie oraz montaż koła na widelcu jest taki sam w obu wózkach. Zdaniem strony, w świetle powyższych dowodów, być może wózek CITY badany w grudniu 2022 r. posiadał wadę materiału lub wadę fabryczną, która spowodowała stwierdzenie braku spełniania obowiązujących wymogów, lecz takiej wady mogły nie posiadać inne wyprodukowane i wprowadzone do obrotu wózki. W ocenie strony okoliczności te powinny zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu wagi naruszenia obowiązków przez stronę.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice – narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W

konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji. Sposób urzeczywistnienia tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II k.p.a. o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę. Jednakże w przypadku gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, wówczas gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są poprzez instytucję wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 k.p.a. Stosownie do tego przepisu od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań. W tym miejscu należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 5 § 2 pkt 4 k.p.a. przez „ministra” należy rozumieć Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcję ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonym działem administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 k.p.a. Oznacza to, że od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – nie przysługuje odwołanie lecz wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w zw. z art. 127 k.p.a. wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie.

Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 k.p.a. (por. wyroki NSA z 17 listopada 2000 r., sygn. akt I SA 1543/99 i z 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, wszystkie powołane wyroki dostępne są na stronie <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07). Zgodnie z art. 138 § 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo

2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo

3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. akt VII SA/Wa 504/08). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Z uwagi na zaskarżenie decyzji w części dotyczącej wysokości nałożonej kary pieniężnej, co stanowi pkt 2 zaskarżonej decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 tej decyzji jest ostateczne z upływem terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek wniosku dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego wyłącznie w zakresie objętym zaskarżeniem.

W niniejszej sprawie pozostaje bezsporne i nie kwestionowane przez stronę, że jest ona producentem, zgodnie z art. 3 pkt 2 lit a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, który stanowi, iż za producenta uznaje się między innymi przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju

produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Strona nie kwestionując ustaleń, iż wózek nie jest produktem bezpiecznym, podjęła działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt. W efekcie doszło do umorzenia postępowania na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, gdyż strona usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt. Zgodnie z tym przepisem organ nadzoru wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń. Innymi słowy, jeśli były przyczyny zagrożenia, które następnie zostały usunięte i w efekcie doszło do umorzenia postępowania, to oznacza, że produkt nie był bezpieczny.

Fakt, że produkt nie jest bezpieczny, a podmiotem odpowiedzialnym za jego wprowadzenie na rynek jest strona oznacza, że strona dopuściła się naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i jednocześnie wyczerpane zostały przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że chociaż sama ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów zawiera regulację dotyczącą kar pieniężnych („Rozdział 4a Kary pieniężne” ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów), to jednak te kwestie zostały również uregulowane w k.p.a. („Dział IVa Administracyjne kary pieniężne). Z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (nr druku: 1183) wynika, że projektowane rozwiązania stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy kpa w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 k.p.a.). „Oznacza to że, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego

samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania (...). Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. W przypadku gdy przepisy odrębne w ogóle nie regulują zagadnienia uregulowanego w § 2, przepisy działu IVa stosuje się wprost w oznaczonym zakresie” (Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, wyd. WK 2018).

W związku z powyższym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stosuje się zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f k.p.a. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Na mocy § 3 ww. przepisu organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

Do czasu wydania zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 k.p.a., a zatem aby mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej niezbędne jest ziszczenie się jednej z dwóch przesłanek wskazanych w § 1 art. 189f k.p.a.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie można uznać, że w niniejszej sprawie zaistniała znikoma waga naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze

sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Dodatkowo autor wyjaśnił, że przesłanka przewidziana tym przepisem odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W kontekście tak rozumianej znikomej wagi naruszenia prawa, Prezes UOKiK uznał, że przesłanka ta nie występuje w niniejszej sprawie. Wprowadzanie na rynek produktu odbywało się od czerwca 2022 r. do czerwca 2023 r., a zatem przez długi okres czasu. Przy ocenie wagi naruszenia prawa nie można pominąć, że wprowadzony na rynek produkt stwarzał poważne zagrożenie dla zdrowia życia konsumentów i to konsumentów należących do kategorii konsumentów podlegających szczególnej ochronie – małych dzieci, ponieważ nieprawidłowości konstrukcyjne produktu mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo osób z niego korzystających. Ponadto nadal 31 wózków znajduje się u konsumentów i może stwarzać zagrożenie dla aktualnie użytkujących ten wózek dzieci. Należy zaznaczyć, że nie jest to produkt jednorazowego, czy krótkotrwałego użytkowania i często wózki są przekazywane do użytkowania kolejnym dzieciom, zatem zagrożenie stwarzane przez kwestionowany wózek może objąć znacznie szerszą liczbę użytkowników. Zatem z uwagi na sposób naruszenia dobra jakim jest zdrowie i życie konsumentów nie uprawnionym jest twierdzenie, że waga naruszenia prawa jest znikoma.

W związku z opisanymi okolicznościami, zdrowie konsumentów, jako interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zostało w znaczny sposób narażone. Tak więc mimo, że strona zaprzestała co prawda naruszenia prawa i podjęła działania mające na celu

wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt, to jednak nie zaistniała w sprawie przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa warunkująca możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Jeśli zaś chodzi o drugą z przesłanek powodujących odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, to również nie ma zastosowania w sprawie, ponieważ Prezes UOKiK nie posiada żadnych informacji, z których by wynikało, że strona została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ, a także sama strona nie wskazała, aby taka okoliczność miała miejsce.

Odnosząc się do zarzutów wniosku w tym zakresie podniesionych, Prezes UOKiK wyjaśnia, że chybione jest twierdzenie, iż liczba wprowadzonych wózków była stosunkowo niewielka, a jeszcze mniejsza była liczba osób zagrożonych, ponieważ nie jest to produkt jednorazowego, czy krótkotrwałego użytkowania i często wózki są przekazywane do użytkowania kolejnym dzieciom, czyli w efekcie liczba potencjalnie zagrożonych użytkowników jest zdecydowanie większa niż liczba wprowadzonych na rynek produktów.

W zakresie zaś twierdzenia strony, że mimo iż nie zostało wydane postanowienie, to jednak został wyznaczony termin na przedstawienie dowodów, tak więc dokonanie przez stronę nakazanych czynności pozwoli osiągnąć cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna i zatem powinno dojść do odstąpienia od jej nałożenia Prezes UOKiK wskazuje, że jest ono błędne.

Zgodnie z art. 189 f § 2 k.p.a. w wydawanym postanowieniu jest wyznaczany stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Natomiast dowody, do przedstawienia których została zobowiązana strona w wyznaczonym terminie nie były ani dowodami usunięcia naruszenia prawa, ani dowodami powiadomienia właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa. Należy podkreślić, że były to dowody mające na celu wykazanie wycofania z rynku produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa.

W tym miejscu należy wyjaśnić, co to jest „usunięcie naruszenia prawa”. Jak wskazał to WSA w Warszawie w wyroku z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt VI SA/Wa 991/19 usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszenia. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia. W toku

postępowania strona nie podjęła żadnych działań mających na celu usunięcie naruszenia prawa, w stosunku do produktów, które już znajdują się w posiadaniu konsumentów. Również za usunięcie naruszenia prawa nie można uznać wycofania wyrobów tylko od dystrybutorów i ich zniszczenia. Zdaniem organu o usunięciu naruszenia prawa można mówić dopiero w przypadku wycofania wszystkich wprowadzonych na rynek produktów, a więc i tych od dystrybutorów, co w niniejszej sprawie nastąpiło, ale również i tych znajdujących się u konsumentów, a tego już strona nie dokonała. W związku z powyższym, w ocenie Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie można mówić o usunięciu skutków naruszenia prawa. Czyli w sprawie doszło do usunięcia przyczyn zagrożenia, co powoduje, że została spełniona przesłanka umorzenia postępowania wynikająca z art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zaś nie doszło do usunięcia naruszenia prawa, czyli nie zaistniała przesłanka warunkująca odstąpienie od nałożenia kary i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189 f § 2 k.p.a.

We wniosku zostało również podniesione, że naruszenie obowiązku z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie było działaniem ani celowym, ani świadomym, co ma znaczenie z punktu widzenia stosowania lub nie sankcji w postaci kary i oceny znikomości naruszenia prawa.

Ustosunkowując się do powyższego należy podkreślić, że możliwość zastosowania dolegliwości finansowej w postaci administracyjnej kary pieniężnej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny. Zatem podnoszony fakt braku celowości, czy świadomości strony w naruszeniu obowiązku nie jest przesłanką do nienakładania administracyjnej kary pieniężnej. Przesłanki uprawniające organ do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej zostały powyżej wskazane i szczegółowo wyjaśniono dlaczego nie mają one zastosowania w niniejszej sprawie. Również kwestia przesłanki znikomości naruszenia prawa została powyżej wyjaśniona i w wyniku jej analizy zostało ustalone, że nie znajduje ona zastosowania w sprawie oraz nie wiąże się z brakiem umyślności działania strony, a w tym świadomości w naruszeniu prawa.

Dodatkowo w kwestii świadomości należy wyjaśnić, że jest ona brana pod uwagę przy rozważaniu możliwości nałożenia kary na dystrybutora na podstawie art. 33a ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za dostarczanie produktów, o których wie, lub o których, zgodnie z posiadanymi informacjami i doświadczeniem zawodowym powinien wiedzieć, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa. Zatem w przypadku braku świadomości kara nie może być na niego nałożona. Natomiast jako, że strona

niniejszego postępowania nie jest dystrybutorem, tylko producentem, czego jak wskazano powyżej nie kwestionuje, to powyższy przepis nie stanowił podstawy nakładania na stronę administracyjnej kary pieniężnej.

Podstawę prawną nałożenia na producenta administracyjnej kary pieniężnej stanowi art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Tak więc kwestia braku celowości, czy świadomości naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, którą podniosła strona we wniosku, nie jest kryterium ustawowym brany pod uwagę przy określaniu kary.

Organ wyjaśnia, że kara przewidziana w art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest administracyjną karą pieniężną, czyli, zgodnie z definicją zawartą w art. 189 b k.p.a., sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciężącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Ze sposobu sformułowania art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów wynika, że „decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 ubp” (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt VI SA/Wa 2024/16). Tak jak zostało to wskazane w zaskarżonej decyzji nakładanie kar – względnie samo zagrożenie nimi – stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno–wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania, a także przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli powinna stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa. Zatem organ, w świetle regulacji art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów miał prawo nałożyć na producenta karę pieniężną do wysokości 100 000 zł.

Prezes UOKiK nakładając karę miał na uwadze ocenę całokształtu okoliczności sprawy, a określając jej wysokość uwzględnił zgodnie z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie

produktów w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć okoliczności (przemawiające na korzyść przedsiębiorcy oraz jego obciążające), takie jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”.

Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z dnia 29 listopada 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 1185/98). Innymi słowy podmiot prowadzący działalność gospodarczą powinien znać i przestrzegać przepisów prawa i dokładać należytej staranności, aby jego wprowadzane przez niego na rynek produkty były bezpieczne. Tym bardziej zasadne jest takie oczekiwanie od podmiotu, który jak sam wskazał we wniosku, produkcją wózków zajmuje się do lat 70. ubiegłego wieku.

Okolicznością również przemawiającą na niekorzyść producenta jest wskazany powyżej fakt wprowadzenia na rynek produktu - wózka przeznaczonego dla grupy konsumentów szczególnie chronionej przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tj. dla małych dzieci. Ponadto jak to zostało już wyżej wskazane nie jest to produkt jednorazowy, czy krótkotrwałego użycia, a produkt używany przez lata i często przekazywany do użytkowania innym pokoleniom i w efekcie liczba podmiotów narażonych na ryzyko stwarzane przez ten produkt jest zdecydowanie większa niż ilość produktu wprowadzonego na rynek.

Kolejną okoliczność obciążającą stronę stanowi fakt, że wózek stwarza poważne ryzyko dla zdrowia konsumentów – nieprawidłowość związana z odpadającym kółkiem może doprowadzić do powstania urazów ciała oraz głowy dziecka, a ryzyko związane z użytkowaniem wózka jest poważne.

We wniosku wskazano, że każdy nowy model jest sprawdzony pod kątem zgodności z właściwymi normami, jednakże strona nie uzyskała żadnego potwierdzenia, iż jej produkt jest bezpieczny, mimo pełnienia roli producenta wózków dla dzieci.

Dodatkowo należy również wskazać, że w przeszłości w stosunku do strony było już prowadzone postępowanie w sprawie wózka niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Sprawa ta zakończyła się decyzją umarzającą postępowanie z uwagi na wyeliminowanie zagrożenia stwarzanego przez produkt (decyzja z 30 czerwca 2006 r., nr 81/2006). Jednakże z uwagi na ustalenie przez inspektorów Inspekcji Handlowej, że kwestionowany produkt znajdował się nadal w sprzedaży, decyzja z 30 czerwca 2006 r. została następnie uchylona decyzją Prezesa UOKiK z 16 listopada 2006 r., nr 96/2006. Fakt, że postępowanie było prowadzone 17 lat temu nie zmienia jednak, tego że strona powinna przykładać większą wagę do sprawdzenia, czy jej produkty spełniają wymagania.

Odnosząc się do kwestionowanej we wniosku oceny współpracy strony i podniesienia, że udzielenie wyjaśnień na wstępnym etapie nie miało na celu celowego wprowadzenia organu w błąd co do liczby sprzedanych produktów, a tłumaczenie strony w tym zakresie było szczere i prawdziwe, a dodatkowo następne działania strony służyły wyjaśnieniu sprawy i eliminacji skutków naruszenia prawa, Prezes UOKiK rozpoznając sprawę ponownie nie podziela stanowiska strony. Informacje udzielone przez stronę w piśmie z 24 kwietnia 2023 r. nie były zgodne z rzeczywistością. Przedstawione przy tym piśmie oświadczenie nie było we właściwej formie, więc strona została wezwana do uzupełnienia braków formalnych i w odpowiedzi strona przysłała pismo z 26 maja 2023 r., w którym powtórzyła informacje zawarte w piśmie z 24 kwietnia 2023 r. Pismo to już zostało podpisane przez współwłaściciela, który następnie przedstawił tłumaczenie. Tłumaczenie, że przekazanie niepełnych informacji było nieświadome i wynikało z błędu osoby udzielającej odpowiedzi (syn współwłaściciela) nie może zostać uwzględnione. Po pierwsze informacje udzielone w piśmie z 24 kwietnia zostały następnie powielone w piśmie z 26 maja, zaś nieprawdziwość tych informacji potwierdziła zlecona przez organ nadzoru kontrola Inspekcji Handlowej. Po drugie, jak to zostało wskazane w zaskarżonej decyzji, to na stronie ciąży obowiązek takiego zorganizowania pracy firmy, aby była w stanie podać pełne dane dotyczące obrotu produktem, który wprowadza na rynek. Po trzecie, na stronie ciąży obowiązek takiego wyboru, czy zorganizowania pracy osób, którymi się wyręcza, aby w sposób właściwy zadbać o swoje interesy w postępowaniu przed organem czy sądem, bowiem działania tych osób bezpośrednio oddziałują na jego sytuację procesową (por. postanowienia: NSA z 22 marca 2023 r., sygn. akt II GZ 61/23, z 17 października 2017 r., II GZ 773/17; z 12 maja 2016 r., I FZ 123/16; WSA w Kielcach z 19 kwietnia 2016 r., I SA/Ke 68/16). Innymi słowy, za działania osób, którymi

strona się posługuje jak syn współwłaściciela, odpowiada bezpośrednio strona i to na niej spoczywa odpowiedzialność za ewentualne błędy lub skutki za jakość udzielanych informacji.

Za nieuwzględnieniem tłumaczenia strony przemawia również fakt, że w 2006 r. strona w podobny sposób tłumaczyła okoliczność znalezienia na polskim rynku przez inspektorów Inspekcji Handlowej zakwestionowanego wózka. Twierdziła, że został on sprzedany polskiemu przedsiębiorcy pomyłkowo, pomimo złożonego oświadczenia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK nie dał wiary wyjaśnieniom zawartym we wniosku w tym zakresie i podtrzymuje, iż strona jest recydywistą nie tylko w zakresie wprowadzania na rynek produktów niezgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa, ale również w zakresie przekazywania organowi nadzoru błędnych informacji, który ten musi weryfikować przy pomocy inspektorów Inspekcji Handlowej.

Jednocześnie nie dając wiary wyjaśnieniom dlaczego na początku postępowania były podawane informacje nie prawdziwe, nie kwestionuje, iż następnie podjęte działania strony służyły wyjaśnieniu sprawy i wycofaniu kwestionowanych wózków z rynku. Z tego względu działania polegające na wycofaniu produktu i przekazywaniu dowodów uznał za okoliczności łagodzące. Również w taki sposób ocenił stosunkowo niewielką liczbę wózków wprowadzonych na rynek unijny.

Jak zostało to wskazane w zaskarżonej decyzji, kryterium pomocniczym przy określaniu wysokości kary pieniężnej jest wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę ze sprzedaży produktów. Pojęcie korzyści majątkowej zostało zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i w sposób zamierzony nie jest tożsamy z dochodem czy zyskiem. Należy zaakcentować, że taki sposób ustalania korzyści majątkowej został pozytywnie oceniony przez orzecznictwo sądów administracyjnych. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa (31 sztuk) i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę (1 000 zł netto). Korzyść majątkowa ze sprzedaży 31 sztuk wózków wyniosła 31 000 zł. Przy określaniu korzyści majątkowej Prezes UOKiK uwzględnił to, że strona przekazała dowody potwierdzające wycofanie z rynku 9 sztuk produktu.

Należy pamiętać, że korzyść majątkowa jest to kryterium pomocnicze, a więc wartość ta nie wpływa w sposób bezpośredni na wysokość kary i nie stanowi prostego przelicznika do jej określenia, zaś określając wysokość kary Prezes UOKiK wziął również pod uwagę szereg innych wyżej wskazanych okoliczności.

Ponownie rozpoznając sprawę Prezes UOKiK nie uwzględnił podniesionego przez stronę pogorszenia sytuacji gospodarczej strony, ponieważ są to jedynie gołosłowne twierdzenia pełnomocnika strony nie poparte jakimikolwiek dowodami.

We wniosku zostało podniesione, że wysokość wymierzonej kary ma być adekwatna do naruszenia i Prezes UOKiK się z tym zgadza, natomiast nie podziela argumentu, że sam fakt stwierdzonego naruszenia, stanowi adekwatną karę, w szczególności mając na uwadze dotychczasowe doświadczenia z postawą strony.

Odnosząc się do przedłożonej przy piśmie z 10 listopada 2023 r. opinii i sprawozdania Prezes UOKiK wyjaśnia, że dotyczą one innego modelu wózka i mimo oświadczenia strony, że rama tego wózka jest skonstruowana z tych samych elementów co rama wózka CITY, którego dotyczy niniejsze postępowanie oraz montaż koła na widelcu jest taki sam w obu wózkach, to nie wynika to z przedłożonych dokumentów. Ponadto Prezes UOKiK przypomina, iż zakresem zaskarżenia zostało objęte rozstrzygnięcie dotyczące wymierzenia stronie administracyjnej kary pieniężnej, zatem rozstrzygnięcie dotyczące umorzenia postępowania prowadzonego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa wózka z uwagi na usunięcie przyczyn zagrożeń stwarzanych przez ten produkt jest ostateczne z upływem terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zaś celem opinii i sprawozdań z badań jest wykazanie zgodności, bądź jej braku, danego produktu z normą, czyli służą ustaleniu, czy produkt jest produktem bezpiecznym, czy nie. W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie w tym przedmiocie jest już ostateczne i wynika z niego, że wózek nie jest produktem bezpiecznym, ponieważ podstawą umorzenia prowadzonego postępowania był art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie. Zgodnie z nim organ nadzoru wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń. Usunięcie zagrożeń jest możliwe tylko i wyłącznie w przypadku produktu, który nie jest bezpieczny. Zaś twierdzenia strony w oparciu o przedłożone dowody o wadzie materiałowej lub fabrycznej tego konkretnego wózka, bo inne wózki mogły takiej wady nie posiadać, pozostają jedynie w sferze domysłów i przypuszczeń strony, nie popartych żadnym dowodem i nie ma żadnych podstaw prawnych, aby mogły stanowić podstawę oceny wagi naruszenia prawa. Na marginesie należy również wyjaśnić, że ocenie podlega waga naruszenia prawa, a nie jak podniosła strona w piśmie z 10 listopada 2023 r. waga naruszenia obowiązków przez stronę. Konkludując wyniki badań służą ustaleniu, czy produkt jest bezpieczny, czy nie, a nie stanowią przesłanki oceny przy ustalaniu wagi naruszenia prawa.

W opinii Prezesa UOKiK wymierzona w zaskarżonej decyzji kara jest adekwatna do naruszenia, zaś jej wysokość spełni swoją funkcję prewencyjną, gdyż jest wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość zapobiegającym powstawaniu nagannych praktyk rynkowych oraz funkcję

represyjną, ponieważ stanowi dolegliwość dla przedsiębiorcy. Wymierzając karę organ miał również na uwadze jeden z celów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a mianowicie zapewnienie bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi na decyzję zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę

na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
radca prawny Anna Mężyńska-Samoraj
Departament Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/